

вача, който повдигна раменѣ и дълго гледа слѣдъ него. И надвечеръ се прибра въ стаицата си рано, не излѣзе, както другъ пжтъ, да обиколи болнитѣ и имъ пожелае лека нощъ. Готвачътъ се помжчи единъ пжтъ да влѣзе при него, но вратата бѣ заключена отвжтрѣ и той се върна. Тая вечеръ старецътъ не яде нищо и дежурниятъ слуга видѣлъ, че свѣти цѣла нощъ прозореца му. Сутринята той по-рано отъ всѣки други пжтъ, обикаля градината и двора, отключи пжтната врата, излиза и дълго се бави нѣкждѣ. И, когато болнитѣ напълниха пакъ чакалнята, дѣдо Манолъ застава мълкомъ при вратата — строгъ, мълчаливъ и суровъ; пропускаше болнитѣ, безъ да ги вика по име, дразнѣше се, когато нѣкой се забавѣше... До вечерята — сжщото, утринята сжщото.

А на втория день слѣдъ обѣдъ самъ влѣзе при управителя, дълго стоя тамъ и излѣзе съ прояснено лице. Управителътъ още му говорѣше нѣщо, защото той се запрѣ на прага и живо му отвърна:

— Благодаримъ, господинъ докторе, благодаримъ. Ама, нали ви казахъ — изморихъ се: двацетъ и осемъ години — стига толкозъ... Нека други помислятъ за душата си, — тя, моята, мухляса, инфектира се тоестъ... А сега сбогомъ, прощавайте.

Късно вечерята дѣдо Манолъ почука на вратитѣ на слѣпия Влади. Кжщата бѣше глѣхнала, тъмна, безъ свѣтлинка и животъ. Самата тя бѣ сѣкашъ слѣпа, мъртва. Вратата се поотвори и прѣзъ нея се показва боязливата фигура на слаба жена.

— Кажи на Влади. . . дѣдо Манолъ тоестъ иска да го види. — Каза той и, безъ да дочака да го поканятъ, самъ влѣзе и бодро заизкачва дървената стълба.